

Επιστολή ορθόδοξου χριστιανού προς τους αδελφούς μας Ινδιάνους

http://o-nekros.blogspot.com/2010/09/blog-post_9502.html

Απόψε, στις 16 Σεπτεμβρίου 2009, είδα στην τηλεόραση ένα ντοκιμανταίρ, που παρουσίαζε τη ζωή μιας από τις αυτόχθονες φυλές, που ζουν στην περιοχή του Αμαζόνιου. Για τις φυλές αυτές στην Ελλάδα ξέρουμε πολύ λίγα: ότι είναι αρχαίες, ότι οι πρόγονοί τους ήταν σοφοί και γενναίοι πολεμιστές, με καλά οργανωμένα κράτη και σπουδαίους πολιτισμούς, και ότι από το 15ο αιώνα διάφοροι λευκοί πολέμαρχοι οδήγησαν σιδηρόφρακτους πολεμιστές που ήρθαν από τη θάλασσα και έσφαξαν τους ανθρώπους των φυλών αυτών, λεηλάτησαν τους θησαυρούς τους, κατέστρεψαν τις πόλεις και τα χωριά τους και άρπαξαν τη γη τους. Σ' αυτή τη γη, την αρπαγμένη από τους Ινδιάνους, βρίσκονται τώρα όλα τα κράτη της ηπείρου που ονομάζεται Αμερική, Βόρεια, Κεντρική και Νότια.

Εμείς οι Έλληνες έχουμε περάσει περίπου τα ίδια. Κι εμείς είχαμε προγόνους σοφούς και γενναίους πολεμιστές, με καλά οργανωμένα κράτη και σπουδαίους πολιτισμούς, και από το 13ο αιώνα διάφοροι λευκοί πολέμαρχοι οδήγησαν σιδηρόφρακτους πολεμιστές που ήρθαν από τη στεριά και τη θάλασσα και έσφαξαν τους ανθρώπους μας, λεηλάτησαν τους θησαυρούς μας, κατέστρεψαν τις πόλεις και τα χωριά μας και άρπαξαν τη γη μας. Οι πολέμαρχοι αυτοί είχαν ακριβώς τις ίδιες σημαίες με εκείνους που κατέστρεψαν τη ζωή των αδελφών μας, των ιθαγενών της Αμερικής.

Από το 15ο αιώνα ό,τι είχε απομείνει από τη γη μας το άρπαξαν άλλοι βάρβαροι πολεμιστές, που ήρθαν από την ανατολή και που δεν τους γνώρισαν οι Ινδιάνοι αδελφοί μας. Και κράτησαν τη γη μας, παρόλο που επαναστατούσαμε συνεχώς εναντίον τους, μέχρι που, από το 1830, κομμάτι κομμάτι, απελευθερώθηκε ένα μεγάλο μέρος της. Αλλά και πάλι ήμασταν αδύναμοι και σπαραγμένοι από εμφύλιους πολέμους ανάμεσα σε δικούς μας πολέμαρχους (γενναίους αλλά όχι σοφούς – ευτυχώς υπήρχαν και αρκετοί σοφοί), κι έτσι, αντί να γίνουμε αληθινά ελεύθεροι και δυνατοί, πέσαμε στα χέρια των προηγούμενων κυρίαρχων, που μας έθεσαν κάτω από την εξουσία τους, όχι πια με τα όπλα, αλλά με την πονηριά που ονομάζεται πολιτική και διπλωματία.

Ακόμη και σήμερα αγωνιζόμαστε για να απελευθερωθούμε και να ξαναβρούμε τη σοφία και τη γενναιότητα των προγόνων μας.

Νομίζω λοιπόν, αδελφοί μου Ινδιάνοι, ότι μπορώ να καταλάβω τα βάσανά σας και να γράψω δυο λόγια προς εσάς. Κατά κάποιο τρόπο, είμαι ένας από σας.

Στο ντοκιμανταίρ που ανέφερα πριν, είδα κάτι που πλήγωσε βαθιά την καρδιά μου: κάποιοι Ινδιάνοι στάθηκαν στην ακτή του ωκεανού, εκεί όπου οι λευκοί εισβολείς είχαν βγει από τη θάλασσα και είχαν στήσει ένα γιγάντιο σταυρό πριν αρχίσουν το έργο του αφανισμού των Ινδιάνων. Οι σημερινοί Ινδιάνοι είπαν στους ανθρώπους που γύριζαν το ντοκιμανταίρ: «Απ' αυτό το σημείο οι λευκοί άρχισαν να αρπάζουν τη γη μας. Ο σταυρός είναι το πνεύμα της καταστροφής, το πνεύμα της εξολόθρευσης. Αυτό έχουμε μάθει».

Επειδή λοιπόν κι εγώ έχω κρεμάσει ένα σταυρό στο στήθος μου, ως φυλαχτό, και οι ναοί μου είναι γεμάτοι σταυρούς (και είναι πολύ πιο αρχαίοι από τους λευκούς που κατέστρεψαν και τους Ινδιάνους και το δικό μου λαό), θα ήθελα να πω στους αδελφούς μου Ινδιάνους δυο πράγματα: α) τι συμβολίζει στην πραγματικότητα ο σταυρός και β) ποιοι είναι εκείνοι οι λευκοί άνθρωποι που έστησαν το σταυρό στην ακτή του ωκεανού και έκαναν τους Ινδιάνους να τον μισήσουν. Σας παρακαλώ να με ακούσετε.

Ξέρω πως σήμερα οι περισσότεροι Ινδιάνοι έχουν πτυχίο πανεπιστημίου και δε χρειάζεται να τους μιλήσω απλά, όπως θα μιλούσα σε ανθρώπους που ζουν μέσα στη ζούγκλα. Εγώ όμως θα προσπαθήσω να μιλήσω απλά, ώστε να καταλάβουν τα λόγια μου και οι άνθρωποι που έχουν σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και εκείνοι που ζουν μέσα στη ζούγκλα. Παρακαλώ τους αδελφούς μου Ινδιάνους που ζουν στις πόλεις και χρησιμοποιούν τη σύγχρονη τεχνολογία, να μεταφέρουν το πνεύμα των λόγων μου στους αδελφούς τους (και δικούς μου αδελφούς) που ζουν στη ζούγκλα και που διατηρούν ακόμη ανέθευτα την αρχαία σοφία και τον τρόπο ζωής των προγόνων τους.

A. Ο σταυρός και εμείς

Πριν από τη Γη, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο, υπάρχουν τα πνεύματα. Τα πνεύματα είναι καλά και κακά, φωτεινά και σκοτεινά, πνεύματα

που αγαπούν τους ανθρώπους και άλλα πνεύματα, που τους μισούν και προσπαθούν να τους κάνουν κακό. Πολλά από αυτά τα κακά πνεύματα μερικές φορές εμφανίζονται σαν καλά και κάνουν λίγο καλό, για να ξεγελάσουν τους ανθρώπους και να τους κάνουν αργότερα πολύ μεγαλύτερο κακό ή να τους κάνουν σκλάβους τους για πάντα.

Πριν ακόμη και από τα πνεύματα, υπάρχει ένα άλλο Πνεύμα, που δημιούργησε τα πάντα. Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα δημιούργησε και τη Γη και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτήν, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο, αλλά Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα δημιούργησε και τα πνεύματα. Όλα τα πνεύματα, και τα καλά και τα κακά.

Το Μεγάλο Πνεύμα είναι καλό και φωτεινό και όλα τα πλάσματα τα δημιούργησε από τη μεγάλη Του αγάπη. Και τα δημιούργησε καλά. Ακόμη και τα κακά πνεύματα, στην αρχή, όταν δημιουργήθηκαν, ήταν καλά. Όπως και οι πρώτοι άνθρωποι, όταν δημιουργήθηκαν, ήταν καλοί, και κάθε άνθρωπος που γεννιέται είναι καλός. Επειδή όμως οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι, μπορούν να διαλέξουν αν θα είναι καλοί ή κακοί. Το ίδιο και τα πνεύματα, μπορούν να διαλέξουν αν θα είναι καλά ή κακά. Πριν ακόμη λοιπόν δημιουργηθούν οι άνθρωποι, κάποια πνεύματα διάλεξαν να είναι κακά και το Μεγάλο Πνεύμα, επειδή είναι γεμάτο αγάπη, δεν τα εξολόθρευσε αλλά τους επέτρεψε να ζουν, έστω κι αν εκείνα έπαψαν να Το αγαπούν.

Τα κακά πνεύματα όμως ξεγέλασαν τους πρώτους ανθρώπους και τους έπεισαν να πάνουν να αγαπούν το Μεγάλο Πνεύμα. Από τότε οι άνθρωποι έφυγαν μακριά από το Μεγάλο Πνεύμα, αρνήθηκαν την προστασία Του και ξέχασαν ακόμη κι ότι υπάρχει. Μόνο αμυδρά θυμούνταν την ύπαρξή Του στα παραμύθια και τα τραγούδια των λαών τους, αλλά δεν θυμούνταν γι' Αυτό τίποτε ξεκάθαρο. Έτσι έγιναν κακοί, άρχισαν να πολεμούν μεταξύ τους, άρχισαν και να λατρεύουν πονηρά πνεύματα. Αλλά το ίδιο το Μεγάλο Πνεύμα ποτέ δεν τους ξέχασε, ούτε τους μίσησε, και περίμενε πάντα τον κατάλληλο καιρό για να τους βοηθήσει.

Το Μεγάλο Πνεύμα δεν είναι μόνο Του. Έχει μια συντροφιά από άλλα δύο Μεγάλα Πνεύματα, εξίσου Μεγάλα, αγαθά και ισχυρά με Αυτό. Αυτά τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα είναι συγγενείς μεταξύ Τους: το Ένα Μεγάλο Πνεύμα έκανε τα άλλα δύο να υπάρχουν, όχι όμως «δημιουργώντας Τα», αλλά «βγάζοντάς Τα από μέσα Του» (για να χρησιμοποιήσω μια ανθρώπινη εικόνα, παρόλο που δεν ταιριάζει τόσο σε πνεύματα, όσο σε ανθρώπους). Αυτό το έκανε από τη μεγάλη Του αγάπη και τα δύο άλλα Μεγάλα Πνεύματα αγαπούν τόσο πολύ το Πρώτο Μεγάλο Πνεύμα, Αυτό που Τους έδωσε ύπαρξη, ώστε δε μιλάμε για τρία Μεγάλα Πνεύματα (κι ας είναι Τρία) αλλά για Ένα, που είναι η συντροφιά των Τριών. Στη Γη δεν υπάρχουν πλάσματα ενωμένα με τόσο μεγάλη αγάπη, γι' αυτό δεν μπορούμε να καταλάβουμε πώς γίνεται τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα να είναι τόσο πολύ ενωμένα, ώστε να είναι Ένα και συγχρόνως και Τρία, αλλά μπορούμε να καταλάβουμε λίγο τι σημαίνει αυτό, αν σκεφτούμε ότι η αγάπη ενώνει με μεγάλη δύναμη εκείνους που αγαπούν.

Ενώ τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα ήταν ήδη ενωμένα, μετά, και τα Τρία μαζί, σαν Ένα, δημιούργησαν τη Γη και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτήν, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο και τα πνεύματα και ό,τι άλλο ήθελαν να δημιουργήσουν. Τα δημιούργησαν, όπως είπαμε, από τη μεγάλη Τους αγάπη, για να μεταδώσουν αυτή την αγάπη σε άλλα πλάσματα. Και όχι μόνο την αγάπη, αλλά και την αγαθή ενέργειά Τους, που φέρνει τα πλάσματα (όταν τη θέλουν) σε πραγματική σχέση με το Μεγάλο Πνεύμα, που είναι συγχρόνως μια συντροφιά από Τρία Μεγάλα Πνεύματα.

Οι Έλληνες αυτό το Μεγάλο Πνεύμα Το ονομάζουμε «Θεό» και «Αγία Τριάδα», ενώ όσοι μιλούν αγγλικά το ονομάζουν «God» και «Holy Trinity». Και κάθε λαός Το ονομάζει στη δική του γλώσσα και ξέρει γι' Αυτό άλλοτε λιγότερα και άλλοτε περισσότερα.

Περνούσαν λοιπόν οι αιώνες και το καλό και σοφό Μεγάλο Πνεύμα περίμενε πάντα τον κατάλληλο καιρό για να βοηθήσει τους ανθρώπους να ξεφύγουν από τα πονηρά πνεύματα και να γυρίσουν (όσοι ήθελαν) στη σχέση που είχαν με το Μεγάλο Πνεύμα στην αρχή. Για το λόγο αυτό, έκανε κάτι απίστευτο, κάτι που μόνο κάποιος με τρομερά μεγάλη αγάπη θα μπορούσε ποτέ να κάνει: το Ένα από τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα έγινε άνθρωπος. Πήρε ανθρώπινο σώμα και ψυχή, έγινε μωρό και μπήκε στη μήτρα μιας πάρα πολύ καλής κοπέλας, της πιο καλής που είχε γεννηθεί ποτέ πάνω στη Γη. Γεννήθηκε από την κοπέλα αυτή, θήλασε σαν μωρό, μεγάλωσε και, όταν έγινε άντρας, άρχισε να μιλάει για το Μεγάλο Πνεύμα που Του είχε δώσει ύπαρξη από την αρχή, το οποίο αποκαλούσε «Πατέρα Του». Και, επειδή μας αγαπούσε πάρα πολύ και ταύτιζε τον εαυτό Του με μας, αποκαλούσε το Μεγάλο Πνεύμα «Πατέρα όλων μας».

Μίλησε στους ανθρώπους για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την αγάπη και τους ζήτησε να συγχωρούν τους εχθρούς τους και να είναι ταπεινοί. Τους ζήτησε να αγαπούν όλους τους ανθρώπους, καλούς και κακούς (άλλωστε κανείς δεν είναι τελείως καλός, ώστε να έχει το δικαίωμα να περιφρονεί τους κακούς), να μην ενδιαφέρονται για τα πλούτη και τη δόξα, αλλά να καθαρίσουν την καρδιά τους από το μίσος και τον εγωισμό και να Τον ακολουθήσουν. Επίσης γιάτρευε αρρώστους, τυφλούς, παράλυτους, και έδωχνε τα κακά πνεύματα με τη μεγάλη δύναμή Του, που τη μετέδωσε και στους μαθητές Του, ώστε να μπορούν κι εκείνοι, λέγοντας το όνομά Του, να κάνουν τέτοια θαυμαστά καλά έργα. Όμως οι κακοί άνθρωποι που εξουσίαζαν εκείνο τον τόπο έπιασαν τον καλό αυτό Διδάσκαλο (χωρίς να πιστεύουν βέβαια ότι είναι το Μεγάλο Πνεύμα, που έγινε άνθρωπος), Τον βασάνισαν και

Τον σκότωσαν, καρφώνοντάς Τον με καρφιά στα χέρια και τα πόδια σ' ένα ξύλινο σταυρό! Όταν ξεψύχησε, οι μαθητές Του πήραν το σώμα Του και το έθαψαν τοποθετώντας το σε μια σπηλιά, και μετά κρύφτηκαν λυπημένοι και φοβισμένοι.

Τρεις μέρες μετά όμως ο καλός Δάσκαλος αναστήθηκε από τους νεκρούς και εμφανίστηκε στους μαθητές Του. Τους εξήγησε ξανά ποιος ήταν και τι είχε έρθει να κάνει στη Γη και τους έδωσε εντολή να ταξιδέψουν σ' όλη τη Γη και να μιλήσουν γι' Αυτόν σε όλους τους λαούς της Γης, γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι παιδιά του Μεγάλου Πατέρα, που δημιούργησε τα πάντα. Έπειτα, αφού τους συναντούσε για σαράντα μέρες, έφυγε ανεβαίνοντας στον ουρανό.

Δέκα μέρες μετά κατέβηκε το Τρίτο από τα Μεγάλα Πνεύματα παίρνοντας τη μορφή φλόγας. Μπήκε μέσα στους μαθητές του μεγάλου Δασκάλου και τους έδωσε σοφία, για να καταλάβουν τι είναι τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα (που είναι Ένας Θεός), και θάρρος, για να μιλήσουν γι' Αυτά στους ανθρώπους, χωρίς να φοβούνται τη βία που θα έστελναν εναντίον τους τα κακά πνεύματα.

Από τότε οι μαθητές έγιναν οι ίδιοι δάσκαλοι και μίλησαν για όλα αυτά σε όσο περισσότερους ανθρώπους μπόρεσαν μέχρι που κάποιοι κακοί άνθρωποι, δεμένοι στην εξουσία των κακών πνευμάτων, έναν έναν τους έπιασαν και τους σκότωσαν σε διάφορα μέρη της Γης. Όσοι άνθρωποι έδειξαν εμπιστοσύνη στα λόγια τους (που ήταν τα λόγια του μεγάλου Δασκάλου), έγιναν μαθητές τους και έμαθαν τον τρόπο να ενώνονται με το Μεγάλο Πνεύμα μέσω της ταπείνωσης και της αγάπης. Χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν σε πάρα πολλούς λαούς, λευκοί, μαύροι και κίτρινοι. Χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν και σήμερα.

Έτσι ο σταυρός, που πάνω του καρφώθηκε το σώμα του μεγάλου Δασκάλου, έγινε ιερός και απόχτησε τη δύναμη να διώχνει τα κακά πνεύματα. Γι' αυτό οι μαθητές του Δασκάλου και οι μαθητές των μαθητών Του, μέχρι σήμερα (δηλαδή εμείς), έχουμε το σταυρό για σύμβολο της αγάπης που πρέπει να έχουμε για τους άλλους (δηλαδή να τους προσφέρουμε αγάπη και κάθε δυνατή βοήθεια και να προσευχόμαστε γι' αυτούς στο Μεγάλο Πνεύμα) και για φυλαχτό: τον χρησιμοποιούμε ως όπλο ενάντια στα κακά πνεύματα. Έχουν καταγραφεί εκατοντάδες περιπτώσεις, όπου άνθρωποι προστάτευσαν τον εαυτό τους ή θεράπευσαν άλλους από την επιρροή των κακών πνευμάτων χρησιμοποιώντας μικρά ομοιώματα του σταυρού, στον οποίο σταυρώθηκε ο μεγάλος Δάσκαλος.

Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα, που έγινε άνθρωπος και δίδαξε την αγάπη και σταυρώθηκε και αναστήθηκε, είχε και ένα ανθρώπινο όνομα: ονομαζόταν «Ιησούς», που σημαίνει στη γλώσσα του λαού, στον οποίο γεννήθηκε, «ο Θεός σώζει». Και, επειδή (αν και ήταν αληθινός άνθρωπος) είχε μέσα Του ολόκληρη τη δύναμη του Μεγάλου Πνεύματος, τον ονομάζουμε «Χριστό» (=αλειμμένο με ιερό λάδι, όπως αλείφαν τους βασιλιάδες). Είναι ο Ιησούς Χριστός και οι άνθρωποι που αποδέχτηκαν τη διδασκαλία Του και τη διδασκαλία των μαθητών Του ονομάστηκαν «χριστιανοί».

Ό,τι κι αν νομίζετε για το Χριστό, ό,τι κι αν σας έχουν πει ή έχετε πιστέψει εξαιτίας των βασάνων και των τραγωδιών του λαού σας, στην πραγματικότητα ο Ιησούς Χριστός ήταν Εκείνος που δίδαξε την αγάπη και σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να ενώσει ξανά τους ανθρώπους με το Μεγάλο Πνεύμα, το Δημιουργό μας.

Ο σταυρός λοιπόν για μας, που ακολουθούμε ειλικρινά τη διδασκαλία του μεγάλου Δασκάλου (ή μάλλον προσπαθούμε να την ακολουθήσουμε, γιατί λίγοι προσπαθούν τόσο, ώστε να αγαπήσουν τόσο πολύ, όσο Εκείνος δίδαξε), είναι κάτι πολύ αγαπημένο. Είναι ένα σύμβολο αγάπης και όπλο ενάντια στα κακά πνεύματα, όχι σύμβολο θανάτου και καταστροφής.

B. Άνθρωποι που ακολούθησαν τη διδασκαλία του Χριστού μέχρι τέλους

Ο Ιησούς Χριστός, ο μεγάλος Δάσκαλος, το Μεγάλο Πνεύμα που έγινε άνθρωπος πριν από 2000 χρόνια για να μας οδηγήσει κοντά στο Θεό, δίδαξε τους ανθρώπους ότι πλησιάζουν το Θεό και

ενώνονται μαζί Του όταν αγαπούν όλο τον κόσμο, ακόμη και τους εχθρούς τους. Ο ίδιος το έκανε αυτό, συγχωρώντας τον ένα μαθητή Του, που Τον πρόδωσε στους εχθρούς Του, αλλά και τους ίδιους τους εχθρούς Του, ενώ βρισκόταν πάνω στο σταυρό (όμως εκείνοι μάλλον δεν δέχτηκαν αυτή τη συγχώρεση, εκτός από ένα πολεμιστή, το Λογγίνο, που αργότερα έγινε χριστιανός και πέθανε για χάρη του Ιησού). Επειδή όμως είναι αδύνατο ένας άνθρωπος, με τις δικές του πνευματικές δυνάμεις, να φτάσει στο σημείο να αγαπά τους εχθρούς του, ο Δάσκαλος μάς άφησε οδηγία να ζητάμε βοήθεια από Αυτόν (πάντοτε μας ακούει) για να αποκτήσουμε τέτοια δύναμη. Την επικοινωνία μαζί Του την ονομάζουμε «προσευχή». Ζήτησε επίσης να είμαστε πάντα ενωμένοι μ' Αυτόν (δηλαδή με το Μεγάλο Πνεύμα) και μας έδωσε τρόπους να αρχίζουμε αυτή την ένωση. Παίρνουμε την αγαθή ενέργειά Του βαπτιζόμενοι σε νερό στο όνομα των Τριών Μεγάλων Πνευμάτων, που αποτελούν Ένα, το μέγιστο, Μεγάλο Πνεύμα. Χρησιμοποιώντας ονόματα που μας δίδαξε ο Χριστός, το Πνεύμα που έδωσε ύπαρξη στα Άλλα το ονομάζουμε «Πατέρα», εκείνο που έγινε άνθρωπος το ονομάζουμε «Υιό» (αυτός είναι ο Χριστός) και εκείνο που κατέβηκε στους μαθητές με μορφή φωτιάς το ονομάζουμε «Άγιο Πνεύμα». Βαπτιζόμαστε λοιπόν «στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» και γινόμαστε χριστιανοί.

Το βράδυ πριν σταυρωθεί, ο Ιησούς πήρε ψωμί και κρασί, τους μετέδωσε την αγαθή ενέργειά Του (την ονομάζουμε «Χάρη», δηλαδή «Δώρο») και τα μοίρασε στους μαθητές Του. Τους είπε: «Αυτό το ψωμί είναι το Σώμα μου και το κρασί είναι το Αίμα μου. Αυτό να κάνετε σε ανάμνησή μου». Από τότε οι χριστιανοί κάνουμε την ίδια πράξη. Ένας ιερέας, που έχει λάβει τη Χάρη του Χριστού με ειδική τελετή, επαναλαμβάνει την πράξη του Ιησού με το ψωμί και το κρασί και οι χριστιανοί τρώμε λίγο από αυτά, όπως οι μαθητές Του εκείνο το βράδυ. Επειδή το ψωμί και το κρασί λαμβάνουν τη Χάρη του Θεού, μετατρέπονται αόρατα σε Σώμα και Αίμα του Ιησού. Έτσι ενωνόμαστε μαζί Του και παίρνουμε (όσοι θέλουν, γιατί υπάρχουν και άνθρωποι αδύναμοι ή πονηροί) τη δύναμη να αγαπούμε όλο τον κόσμο.

Στην τελετή αυτή κανείς δε βλέπει ούτε γεύεται σάρκα και αίμα, μόνο ψωμί και κρασί. Τρώμε ψωμί και κρασί. Ξέρουμε όμως ότι αυτά τα δύο μετατρέπονται αόρατα σε Σώμα και Αίμα του Ιησού, γιατί κάποιος από τους χριστιανούς που έφτασαν στην τέλεια ένωση με το Θεό (τους ονομάζουμε «αγίους» και είναι οι διδάσκαλοί μας σε κάθε γενιά) είδαν με τα πνευματικά τους μάτια αυτή τη μετατροπή.

Τα πρώτα τριακόσια χρόνια μετά το Χριστό, η μεγάλη αυτοκρατορία που κυβερνούσε τότε το δικό μας κόσμο (η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία) προσπάθησε να εξαφανίσει τους χριστιανούς, κάνοντάς τους να λατρεύουν διάφορα πνεύματα, που τα λάτρευαν οι αρχαίοι λαοί αλλά δεν ήταν το Μεγάλο Πνεύμα. Χρησιμοποίησαν κάθε μέσο βασανισμού για να τους αναγκάσουν. Οι χριστιανοί δεν σήκωσαν τα όπλα ενάντια στους εχθρούς τους, όχι γιατί δεν ήταν γενναίοι, αλλά γιατί ήξεραν ότι, αν κάνουν ό,τι και ο Δάσκαλός τους (να μην αντισταθούν με βία στη βία), οι ψυχές τους θα πάνε να ζήσουν κοντά στο Μεγάλο Πνεύμα, λουσμένες στο Φως Του και απολαμβάνοντας την αγάπη Του.

Εκατοντάδες χιλιάδες χριστιανοί, άντρες, γυναίκες και παιδιά, βασανίστηκαν μέχρι θανάτου και έδωσαν τη ζωή τους χαμογελώντας. Και τρεις αιώνες μετά το Χριστό, χωρίς να χύσουν αίμα, οι χριστιανοί νίκησαν: οι αρχηγοί της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας έγιναν κι αυτοί χριστιανοί.

Βέβαια τα προβλήματα δε σταμάτησαν (πάντα τα κακά πνεύματα θέλουν να πάρουν ανθρώπους μακριά από το Θεό, είτε με τη βία είτε με την απάτη), αλλά δε χρειάζεται να συνεχίσω την αφήγηση της ιστορίας προς το παρόν. Οι πιο μορφωμένοι από τους Ινδιάνους αδελφούς μου μπορούν να βρουν πολλά βιβλία, από τα οποία θα μάθουν λεπτομέρειες, αν θέλουν.

Από γενιά σε γενιά χιλιάδες είναι οι άνθρωποι που ενώθηκαν τέλεια με το Χριστό και απόχτησαν τη μεγάλη αγάπη, για την οποία Εκείνος μίλησε. Πολλοί από αυτούς μοίρασαν όλη τους την περιουσία στους φτωχούς και κράτησαν μόνο τα ρούχα που φορούσαν. Κάποιοι έδωσαν ακόμη και τα ρούχα τους και έζησαν γυμνοί σε έρημο τόπο, προσευχόμενοι στο Θεό. Όλοι βοήθησαν τους συνανθρώπους τους με όποιο τρόπο μπορούσαν, επειδή η αγάπη τους για το Χριστό τους έκανε να ακολουθήσουν το παράδειγμά Του. Εκείνοι που ενώθηκαν με το Θεό περισσότερο απ' όλους απόχτησαν το χάρισμα να κάνουν θαύματα (να γιατρεύουν αρρώστους, να διώχνουν τα κακά πνεύματα κ.τ.λ.) όχι χρησιμοποιώντας μαγικές τέχνες, αλλά μόνο λέγοντας το όνομα του Χριστού. Όλους αυτούς τους σεβόμαστε και τους τιμάμε, μιλάμε μαζί τους (μας ακούνε ακόμη κι όταν πεθαίνουν και πηγαίνουν στον τόπο των ψυχών) και τους ονομάζουμε «αγίους», δηλ. ενωμένους με το Θεό.

Ας αναφέρουμε μόνο ελάχιστους:

Ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος ήταν τόσο καλός, ώστε, όταν μια νέα γυναίκα που είχε μείνει έγκυος από κάποιον κρυφό εραστή, τον συκοφάντησε ότι το παιδί ήταν δικό του, εκείνος το δέχτηκε, υπέμεινε κάθε είδους προσβολές από τον πληθυσμό εκείνου του τόπου και άρχισε να δουλεύει διπλάσια, για να συντηρήσει και τη γυναίκα με το παιδί της. Και, όταν αργότερα αποκαλύφθηκε η συκοφαντία, έφυγε κρυφά και δε ζήτησε ποτέ το δίκιο του.

Ο άγιος Παυλίνος, τον 5ο αι. μ.Χ., αφού δαπάνησε μέχρι δεκάρας τον πλούτο του εξαγοράζοντας αιχμαλώτους από κάποιους βάρβαρους επιδρομείς (τους Βανδάλους), όταν δεν είχε άλλα χρήματα έδωσε τον εαυτό του για δούλο, για να ελευθερωθεί ο μοναχογιός μιας χήρας.

Οι Ρώσοι άγιοι πρίγκηπες Μπόρις και Γκλεμπ, το 1015, όταν ο κακός αδερφός τους Σβιατοπόλκος τους κάλεσε στο παλάτι του, κατάλαβαν ότι ήθελε να τους δολοφονήσει, αλλά πήγαν. Προτίμησαν να θανατωθούν, παρά να βάλουν τους στρατιώτες τους να πολεμήσουν για χάρη τους.

Ο άγιος Μωυσής ο Ούγγρος ήταν δούλος και προτίμησε μακροχρόνια βασανιστήρια και τελικά θάνατο από το να γίνει εραστής της ιδιοκτήτριάς του.

Ο επτάχρονος άγιος Ιβάν Τσι Τσουνγκ, μετά το βασανισμό του στο Πεκίνο της Κίνας το καλοκαίρι του 1900, γεμάτος ψυχική δύναμη από τη Χάρη του Θεού, είπε πως δεν είναι σκληρό να πονάς για το Χριστό και ζήτησε απλά να ταφεί κοντά στην εκκλησία όπου βαφτίστηκε.

Ο άγιος Νικόλαος του Πσκωφ, ο «τρελός για το Χριστό» («διά Χριστόν σαλός» - παρίστανε τον τρελό, για να μην καταλάβουν οι άνθρωποι ότι είναι άγιος), σταμάτησε στο δρόμο το δολοφόνο βασιλιά Ιβάν τον Τρομερό και του πρόσφερε να φάει ωμό κρέας, για να του δείξει ότι με τον τρόπο που κυβερνά τη Ρωσία είναι σα να τρώει τους ανθρώπους!

Ο άγιος Ανδρέας, άλλος ένας «τρελός για το Χριστό», όταν ο Θεός τον ειδοποίησε ότι ήταν η τελευταία του νύχτα, πήγε στο δρόμο με τα πορνεία της Κωνσταντινούπολης και πέθανε εκεί, αφού προσευχήθηκε όλη τη νύχτα για να πάνε στο Φως του Θεού όλοι οι αμαρτωλοί άνθρωποι του κόσμου.

Η αγία Μαρία Σκόμπτσοβα, που βοήθησε πολύ κόσμο να σωθεί από τους Ναζί στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, εκτελέστηκε στο ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης Ράβενσμπουργκ. Φαίνεται ότι άλλαξε θέση με μια άλλη γυναίκα, που ήταν καταδικασμένη σε θάνατο, και άφησε να σκοτώσουν την ίδια για να γλιτώσει εκείνη.

Γ. Οι ψεύτικοι «χριστιανοί» που έσφαξαν τους Ινδιάνους

Από τον 8ο αι. μ.Χ., μια ομάδα πολεμιστών στη δυτική Ευρώπη, μαζί με το βασιλιά τους, που λεγόταν Κάρολος ο Μέγας, δημιούργησαν μια άλλη μορφή του χριστιανισμού, αλλάζοντας πολλά πράγματα από αυτά που πίστευαν και δίδασκαν οι χριστιανοί μέχρι τότε. Κατασκεύασαν έτσι μια «παραλλαγή» του χριστιανισμού, που ήθελαν να τη χρησιμοποιήσουν για να κυριεύσουν την Ευρώπη. Η παραλλαγή αυτή ήταν στην ουσία μια πολεμική θρησκεία, από την οποία έλειπε η αγάπη και η συμπόνια του αληθινού χριστιανισμού.

Δύο αιώνες αργότερα, οι απόγονοι αυτών των πολεμιστών, που είχαν γίνει πολλοί και δυνατοί, οδήγησαν το στρατό τους και κατέκτησαν τη σημαντικότερη χριστιανική πόλη της δυτικής Ευρώπης, τη Ρώμη. Έβγαλαν από τη θέση του τον πνευματικό αρχηγό των Ρωμαίων χριστιανών και έβαλαν ένα δικό τους. Από τότε επέβαλαν τη δική τους μορφή του χριστιανισμού σε όλους τους λαούς της δυτικής Ευρώπης. Αυτή τη μορφή του χριστιανισμού την ονόμασαν «Καθολική Εκκλησία», όπως δηλαδή ονομάζονταν μέχρι τότε όλοι οι χριστιανοί. Ονομάζονται επίσης «Ρωμαιοκαθολικοί». Εμείς όμως, που ανήκουμε στην αρχαία παράδοση του αυθεντικού χριστιανισμού, αυτή την παραλλαγή του χριστιανισμού την ονομάζουμε «παπισμό», από τον αρχηγό των χριστιανών της Ρώμης, τον πάπα. Ο χωρισμός της Ρώμης (και ολόκληρης της Δύσης) από το σύνολο των χριστιανών ονομάζεται «Μεγάλο Σχίσμα» (σκίσιμο). «Καθολική Εκκλησία» κανονικά ονομάζεται ο αρχαίος χριστιανισμός, όμως μετά το Μεγάλο Σχίσμα οι πρόγονοί μας ονόμασαν το δικό μας χριστιανισμό «Ορθοδοξία».

Αμέσως οι παπικοί βασιλιάδες άρχισαν να επιτίθενται στους γύρω λαούς και μετά από άλλους δύο αιώνες κατέλαβαν την Κωνσταντινούπολη, την πρωτεύουσα των χριστιανών της ανατολικής Ευρώπης (που είναι οι πρόγονοί μας, οι οποίοι διατηρούσαν την αρχαία μορφή του χριστιανισμού και εμείς έχουμε την ίδια πίστη με αυτούς), κατέστρεψαν τους ναούς μας, βίασαν τις γυναίκες μας, λεηλάτησαν τους θησαυρούς μας, άρπαξαν τη γη μας και πολλά κομμάτια της τα κράτησαν για τέσσερις αιώνες, μέχρι που τα πήραν απ' αυτούς κάποιοι άλλοι βάρβαροι πολεμιστές που ήρθαν από τα βάθη της ανατολής και που δεν ήξεραν σχεδόν τίποτε για το Χριστό.

Τους επόμενους αιώνες, οι λαοί της δυτικής Ευρώπης έζησαν μέσα στη βία, τη φτώχεια και το φόβο. Και ίσως το χειρότερο ήταν ότι εκείνοι που τους καταπίεζαν και τους τρομοκρατούσαν ισχυρίζονταν πως ήταν «χριστιανοί» και είχαν στη σημαία τους το σταυρό! Οι καλοί άνθρωποι ήταν λυπημένοι ως τα βάθη της καρδιάς τους και πολλοί έχασαν τη ζωή τους (τους σκότωσαν), προσπαθώντας να υπερασπιστούν τη δικαιοσύνη και την αλήθεια. Έτσι πολλοί άνθρωποι στη δυτική Ευρώπη νόμισαν ότι ο σταυρός είναι σύμβολο του θανάτου και του κακού (όπως το νόμισαν και οι αδελφοί μας Ινδιάνοι) αντί για σύμβολο αγάπης και αυτοθυσίας.

Από το 15ο αιώνα, όσοι άνθρωποι μπορούσαν έπαιρναν πλοία και έφευγαν από την Ευρώπη, γιατί δεν άντεχαν άλλο αυτή την κατάσταση. Τέτοια ήταν τα πλοία των λευκών ανθρώπων, που άραξαν στις ακτές της Αμερικής. Όμως δυστυχώς οι άνθρωποι που ταξίδευαν μ' αυτά δεν θυμούνταν πια τη διδασκαλία του Χριστού για την αγάπη και τη δικαιοσύνη και νόμιζαν πως μόνο το χρυσάφι έχει αξία στη ζωή. Όταν λοιπόν είδαν τις πλούσιες πόλεις των αυτοχθόνων λαών, το μυαλό τους θόλωσε και μπήκε στην καρδιά τους ο πόθος να τις λεηλατήσουν. Έτσι ξεκίνησε το κακό. Τη συνέχεια την ξέρετε, δυστυχώς, αδελφοί μου.

Το 16ο αιώνα κάποιοι άνθρωποι στη δυτική Ευρώπη κατασκεύασαν μια άλλη παραλλαγή του χριστιανισμού, για να γλιτώσουν από τον παπισμό. Νομίζω ότι ήταν λάθος τους. Έπρεπε να είχαν επιστρέψει στην αρχαία αυθεντική εκδοχή του χριστιανισμού, την Ορθοδοξία, που οι λαοί μας στην ανατολική Ευρώπη –παρά τα βάσανά τους– ποτέ δεν την έχασαν. Αυτή η καινούργια παραλλαγή του χριστιανισμού ονομάστηκε «προτεσταντισμός» (διαμαρτυρία). Τους επόμενους αιώνες πολλοί λευκοί προτεστάντες ήρθαν κυρίως στη Βόρεια Αμερική και πολέμησαν με τους λαούς των Ινδιάνων που ζούσαν εκεί. Δυστυχώς και αυτοί οι λευκοί άνθρωποι συμπεριφέρθηκαν βάρβαρα: αφάνισαν τις φυλές και άρπαξαν τη γη τους. Έτσι για άλλη μια φορά ο χριστιανισμός κατηγορήθηκε άδικα.

Επειδή πολλοί Ινδιάνοι είναι σοφοί, είμαι σίγουρος ότι θα καταλάβουν αυτό που θα πω τώρα. Σε όλους τους λαούς (και σε μας και στους Ινδιάνους) υπάρχουν καλοί και κακοί άνθρωποι. Οι λευκοί άνθρωποι, που προέρχονται από τη δυτική Ευρώπη και που τώρα τα παιδιά και τα εγγόνια τους ζουν στην Αμερική και ονομάζονται Αμερικάνοι, δεν είναι κακοί. Όμως οι συνθήκες, που επικράτησαν στη δυτική Ευρώπη από το Μεγάλο Σχίσμα και μετά, τους έκαναν να μη μπορούν να ξεχωρίσουν το καλό από το κακό. Αυτά που έπαθαν από αυτούς οι Ινδιάνοι μοιάζουν πολύ μ' αυτά που πάθαμε κι εμείς, παρόλο που είμαστε χριστιανοί, όπως υποτίθεται ότι ήταν και οι εχθροί μας.

Μέχρι και τον εικοστό αιώνα άνθρωποι από τη δυτική Ευρώπη, που χρησιμοποιούσαν το σταυρό σα σύμβολο βίας και θανάτου, βασάνιζαν και σκότωναν τους ανθρώπους του λαού μας και των άλλων λαών της ανατολής, που φύλαγαν και φυλάσσουν, σαν πολύτιμο θησαυρό, την Ορθοδοξία και έχουν ακόμη και σήμερα πολλούς ανθρώπους που ακολουθούν τη διδασκαλία του Χριστού μέχρι τέλους και γίνονται άγιοι. Το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, τέτοιοι άνθρωποι σκότωσαν περίπου 1.500.000 ορθόδοξους χριστιανούς από τη χώρα που ονομάζεται Σερβία, οι οποίοι δεν δέχτηκαν να εγκαταλείψουν τον αυθεντικό χριστιανισμό και να υιοθετήσουν τον παπισμό.

Δ. Γιατί έγραψα αυτό το γράμμα

Αυτό το γράμμα το έγραψα στα ελληνικά και το έδειξα πρώτα στους αδελφούς μου (δηλ. τους αγαπημένους μου φίλους), που είναι ορθόδοξοι χριστιανοί και αγαπούν όλους τους λαούς. Κάποιοι από αυτούς το μετέφρασαν σε άλλες γλώσσες. Επιθυμία της καρδιάς μου είναι να μεταφραστεί όχι μόνο στις γλώσσες που μιλιούνται από τους λευκούς στην Αμερική, αλλά κυρίως στις γλώσσες των ινδιάνικων λαών. Έτσι θα μπορούσε να φτάσει ακόμη και στους Ινδιάνους που δεν ξέρουν τις γλώσσες των λευκών, όπως σε κάποιους που ζουν στους καταυλισμούς, στις αμερικάνικες ερήμους, και στα χωριά μέσα στη ζούγκλα.

Το έγραψα για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί ένιωσα θλίψη όταν άκουσα στην τηλεόραση κάποιους Ινδιάνους (με τους οποίους έχουμε τόσα κοινά) να λένε πως θεωρούν το σταυρό (το σύμβολο της αγάπης) σύμβολο του θανάτου και της εξολόθρευσης. Αυτό, που είναι ένα δικαιολογημένο αλλά φοβερό λάθος, τους αποκλείει από το να γνωρίσουν Εκείνον που καρφώθηκε κάποτε στο σταυρό για να σώσει τους ανθρώπους από τα κακά πνεύματα – το Μεγάλο Πνεύμα που έγινε άνθρωπος, τον Ιησού Χριστό. Και (λέω αλήθεια) οι αδελφοί μας Ινδιάνοι δε θα βρουν ποτέ την ολοκλήρωση του δικού τους πολιτισμού και της δικής τους θρησκείας, αν δε γνωρίσουν τον Ιησού Χριστό, που (μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, το «πύρινο» Μεγάλο Πνεύμα) είναι ο Δημιουργός των πάντων, ακόμη και των πνευμάτων που εκείνοι λατρεύουν.

Δεύτερον, έγραψα αυτό το γράμμα από τόσο μακριά, για να προσκαλέσω τους αδελφούς μου Ινδιάνους να ρωτήσουν και να μάθουν για την αρχαία και αυθεντική εκδοχή του χριστιανισμού, την Ορθοδοξία, και μέσα από αυτήν να πλησιάσουν το Θεό, το Μεγάλο Πνεύμα που είναι μια συντροφιά από Τρία Μεγάλα Πνεύματα, να ενωθούν με Αυτόν και να αναδείξουν αγίους και από το δικό τους λαό.

Δε θέλω να κλέψω αυτό που έχουν, ούτε να τους κάνω να υιοθετήσουν τον τρόπο ζωής των λευκών ανθρώπων. Άλλωστε τουλάχιστον τα μισά πράγματα σ' αυτό τον τρόπο ζωής είναι κακά. Θέλω να παραμείνουν Ινδιάνοι, γενναίοι και σοφοί, να διαφυλάξουν την ιστορική μνήμη και τον πολιτισμό τους, αλλά και να μάθουν για την Ορθοδοξία, ώστε να είναι όχι μόνο γενναίοι και σοφοί, αλλά και άγιοι – για να καλέσουν κι εκείνοι, με δικούς τους Ινδιάνους ορθόδοξους ιερείς, τη Χάρη του Θεού να μπει μέσα τους και μέσα στα παιδιά τους και να μείνει εκεί για πάντα.

Δεν είμαι δάσκαλος, αλλά ένας απλοϊκός και ταπεινός μαθητής, που όμως μαθητεύω στους αγίους δασκάλους της Ορθοδοξίας όλων των γενεών. Δεν έχω καθόλου τη σοφία ή το δικαίωμα να συμβουλευτώ τους αδελφούς μου τι να κάνουν. Τους λέω μόνο να μάθουν για την Ορθοδοξία και τίποτε άλλο να μην κάνουν. Πιστεύω ότι η γνώση της διδασκαλίας του Χριστού, όπως διαφυλάσσεται στην αρχαία και αυθεντική ορθόδοξη χριστιανική παράδοση, είναι αρκετή από μόνη της για να τους κάνει να την εμπιστευτούν και να την αγαπήσουν.

Στην ιστορία της Αμερικής έχει μείνει μνημειώδης η απάντηση του Ινδιάνου αρχηγού Seattle στον πρόεδρο των ΗΠΑ Franklin Pierce, το 1854, όπου του εξηγεί γιατί δε μπορεί να του πουλήσει τη γη της φυλής του (που δεν της ανήκει, αλλά οι άνθρωποι ανήκουν σ' αυτήν). Ακριβώς την ίδια εποχή, ένας Έλληνας άγιος πήγαινε από χωριό σε χωριό και μιλούσε για τα ίδια πράγματα στο λαό μου, τους Έλληνες, που μόλις είχαν αποχτήσει «δικό τους κράτος», αλλά τους εξουσίαζαν οι δυνατές χώρες της δυτικής Ευρώπης και τους είχαν θαμπώσει με τον πλούτο και τον πολιτισμό τους. Ο άγιος εκείνος λεγόταν Χριστοφόρος ο Παππουλάκος (δηλαδή «καλός ηλικιωμένος άνθρωπος»). Οι άνθρωποι της εξουσίας τον έπιασαν και πέθανε φυλακισμένος σ' ένα κελί, όμως τα λόγια του επηρέασαν το μέλλον μας.

Το 1977 παρουσιάστηκε το «Μήνυμα της Ιροκέζικης Συνομοσπονδίας των Έξι Εθνών προς το Δυτικό Κόσμο» στη Διεθνή Διάσκεψη των Ινδιάνικων Εθνών, στη Γενεύη, υπό την αιγίδα των Μη Κυβερνητικών Οργανισμών του ΟΗΕ. Στο μήνυμα αυτό αντιπαραβάλλονταν η πανάρχαια σοφία των Ινδιάνων με το χρησιμοθηρικό και κατακτητικό πολιτισμό των λευκών, τον πολιτισμό που κυριαρχεί πλέον παγκόσμια και που είναι στην πραγματικότητα μόνο ο πολιτισμός των δυτικών λευκών, όχι ο δικός μας. Ομοίως, οι μομφές κατά του χριστιανισμού, που περιλαμβάνονται σ' αυτό το μήνυμα, ότι «η Ρώμη είναι ο πραγματικός τόπος διαμόρφωσής του», ότι «αποπνευματοποίησε τον κόσμο» και ότι «επιβλήθηκε με τα όπλα», αφορούν στις απατηλές παραλλαγές του χριστιανισμού που δημιουργήθηκαν στη δύση, όχι στον αρχαίο χριστιανισμό, ούτε στην Ορθοδοξία.

Λίγα χρόνια νωρίτερα, κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ένας ορθόδοξος άγιος, αιχμάλωτος στο ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου, ο επίσκοπος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, απεύθυνε ένα συγκλονιστικό μήνυμα σε όλους τους λαούς της Ευρώπης, όπου κι εκείνος σύγκρινε την πανάρχαια σοφία των ορθόδοξων χριστιανών με τον πολιτισμό της δύσης, τον ίδιο πολιτισμό στον οποίο άσκησαν κριτική και οι Ιροκέζοι αδελφοί μας, καθώς και κάθε Ινδιάνος στοχαστής και σοφός.

E. Ανάμεσα στις θρησκείες, η Ορθοδοξία

Ίσως πολλοί άνθρωποι, από διάφορες θρησκείες, μικρές και μεγάλες, απλές και παράξενες, προσπαθούν να πείσουν τους Ινδιάνους να τους ακολουθήσουν. Εγώ δεν προτείνω στους Ινδιάνους μια καινούργια θρησκεία, αλλά την αρχαιότερη θρησκεία, αυτή που προέρχεται κατευθείαν από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου, από το Μεγάλο Πνεύμα που περίμενε χιλιάδες χρόνια μέχρι να έρθει η ώρα να την αποκαλύψει στους ανθρώπους.

Και, από τότε που την αποκάλυψε, πέρασαν πάλι αρκετοί αιώνες μέχρι να έρθει η ώρα να φτάσει η Ορθοδοξία στη γη των ινδιάνικων λαών, την αμερικάνικη γη. Και δυστυχώς ήρθε μετά από τον παπισμό και τον προτεσταντισμό, δηλαδή η αλήθεια ήρθε μετά από τις παραλλαγές της, η αγάπη ήρθε μετά από τη βία και τη φωτιά.

Το 19ο αιώνα χιλιάδες αυτόχθονες Αμερικανοί, από διάφορες φυλές του βορρά (όπως οι Αλεούτοι), βαπτίστηκαν στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και έγιναν ορθόδοξοι χριστιανοί. Κάποιοι από αυτούς έγιναν και άγιοι, που τιμώνται τώρα από εμάς τους

ορθόδοξους λευκούς, όπως ο άγιος Πέτρος ο Αλευτός, που άντεξε ηρωικά να τον βασανίσουν μέχρι θανάτου κάποιοι Ισπανοί παπικοί (Ιησουίτες) στην Καλιφόρνια το 1815, οι οποίοι προσπάθησαν να τον πείσουν να αρνηθεί την Ορθοδοξία και να γίνει «καθολικός». Επίσης, ο άγιος Ιάκωβος Νετσέτωφ (1802-1865), ένας δίκαιος και σοφός Αλευτός ιερέας, που ταξίδεψε σε μεγάλη έκταση του παγωμένου αμερικάνικου βορρά, μιλώντας για το Χριστό και τελώντας τη θεία Μετάληψη, την επανάληψη του τελευταίου δείπνου του Χριστού με τους μαθητές Του (που είναι η μεγάλη θρησκευτική τελετή των ορθόδοξων χριστιανών και γίνεται κάθε εβδομάδα). Μετάφρασε επίσης κάποια ορθόδοξα χριστιανικά ιερά βιβλία στη γλώσσα του λαού του. Το 1979 κοιμήθηκε η αγία Όλγα της Αλάσκας, μέλος της φυλής Yupik, μια μαία που πρόσφερε πολλά στους ανθρώπους της τοπικής κοινωνίας και αγίασε με την αγάπη της προς τους ανθρώπους και το Θεό.

Επίσης, στην αμερικανική γη έζησαν από τότε αρκετοί αληθινοί σοφοί διδάσκαλοι της ορθόδοξης πίστης και της αγάπης, που έζησαν πολλά χρόνια μαζί με τις φυλές του αμερικάνικου βορρά, τις αγάπησαν και εκείνες τους αγάπησαν επίσης, και συχνά υπερασπίστηκαν τους αυτόχθονες από κάθε είδους λευκούς αποικιοκράτες. Ανάμεσά τους ήταν ο άγιος Γερμανός της Αλάσκας (1836), που εγκαταστάθηκε στο νησί Σπρους και έζησε εκεί μια απλή και φτωχική ζωή (γεμάτη θαύματα και επικοινωνία με το Μεγάλο Τριαδικό Θεό και τα καλά πνεύματα, τους «αγγέλους» Του), βοηθώντας όσο μπορούσε τους Αλευτούς. Επίσης, ο άγιος Ιννοκέντιος Βενιαμίνωφ (1797-1879), ο άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς ο Θαυματουργός (1896-1966), που με την προσευχή του σταμάτησε για 27 μήνες τους τυφώνες στο νησί Τουμπάμπαο των Φιλιππίνων, ο άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (1880-1956) κ.π.ά.

Η διαφορά της Ορθοδοξίας από τις διάφορες θρησκείες είναι η εξής: Πολλές θρησκείες σε όλη τη Γη λατρεύουν τα πνεύματα και επίσης πολλές γνωρίζουν την ύπαρξη του Μεγάλου Πνεύματος και προσεύχονται σ' Αυτό, όπως Το αντιλαμβάνεται η καθεμία. Όμως ο αρχαίος αυθεντικός χριστιανισμός, η Ορθοδοξία, προτείνει όχι μόνο μια διδασκαλία για το Μεγάλο Πνεύμα ή μια προσευχή προς Αυτό, αλλά την ένωση του ανθρώπου με το Μεγάλο Πνεύμα (που είναι μια συντροφιά από Τρία Μεγάλα Πνεύματα), ένωση που κατορθώνουν οι άγιοι μέσω του Μεγάλου Πνεύματος που έγινε άνθρωπος και που έχει πάντοτε επικοινωνία με τους ανθρώπους, του Ιησού Χριστού.

Γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι από άλλες θρησκείες ή από τις διάφορες παραλλαγές του χριστιανισμού, όταν μαθαίνουν για την Ορθοδοξία, μετά από προσεκτική έρευνα, αφήνουν τις θρησκείες που ακολουθούσαν προηγουμένως και γίνονται ορθόδοξοι. Όμως, όπως έλεγε ένας από τους πιο αξιόλογους, ο ιερομόναχος Σεραφεΐμ Ρόουζ (1931-1982), «όταν γίνεσαι ορθόδοξος, δε χάνεις καμιά πραγματική αλήθεια που είχες διδαχτεί πριν».

Το 1891, ο ιερέας Alexis Toth και μαζί του 3.614 παπικοί («Ουνίτες») από τη Μινεάπολη της Μινεσότα άφησαν τον παπισμό και έγιναν ορθόδοξοι όλοι μαζί.

Στις 22 Ιανουαρίου 1984, στην πόλη του Μεξικού, ο ορθόδοξος επίσκοπος Παύλος ντε Μπαγεστέρ (που είχε γίνει ορθόδοξος το 1953, όταν διαπίστωσε ότι ο παπισμός, στον οποίο ανήκε μέχρι τότε, βρισκόταν μέσα στην πλάνη) δολοφονήθηκε καθώς έβγαινε από το ναό, στον οποίο είχε τελήσει τη μεγάλη γιορτή των ορθόδοξων, τη θεία λειτουργία.

Στις 18 Μαΐου 1985 στην πόλη της Σάντα Κρουζ ο ορθόδοξος ιερέας Ιωάννης σφάχτηκε μέσα στο ναό από ανθρώπους που λάτρευαν ξεκάθαρα σκοτεινά πνεύματα. Μετά το θάνατό του ο Θεός αποκάλυψε με διάφορα θαύματα ότι ο Ιωάννης είναι ένας άγιος.

Το 1987 μια ομάδα 2000 προτεσταντών, μαζί με τους ιερείς τους, άφησαν τον προτεσταντισμό και έγιναν ορθόδοξοι, ενώ σ' αυτούς προστέθηκε πλήθος ακόμη τα επόμενα χρόνια.

Το 1996 ο νεαρός ορθόδοξος Ρώσος στρατιώτης Ευγένιος Ροντιόνωφ αποκεφαλίστηκε, μετά από αιχμαλωσία και βασανιστήρια 100 ημερών, επειδή αρνιόταν να εγκαταλείψει την Ορθοδοξία και να ακολουθήσει μια άλλη θρησκεία. Μετά το θάνατό του πολλά θαύματα αποδεικνύουν ότι είναι ένας καινούργιος άγιος επίσης.

Το αίμα αυτών των αγίων, όπως των αγίων Ιωάννη και Ευγένιου, προστίθεται στο αίμα αμέτρητων άλλων ορθόδοξων, που έδωσαν τη ζωή τους τον 20ό αιώνα. Μιλήσαμε ήδη για τους 1.500.000 αγίους μάρτυρες της Σερβίας. Θα αναφέρω ακόμη μόνο μια περίπτωση: το 1919 στη μονή Οράνκι της Ρωσίας δολοφονήθηκαν 11.000 ορθόδοξοι ιερείς, επειδή αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν την ορθόδοξη πίστη τους.

Θα είμαι ειλικρινής. Οι ορθόδοξοι χριστιανοί αναγνωρίζουμε και τιμάμε τα καλά πνεύματα που δημιούργησε το Μεγάλο Πνεύμα, χτίζουμε ναούς γι' αυτά και προσευχόμαστε σ' αυτά. Τα ονομάζουμε «αγγέλους» (ταχυδρόμους, αγγελιαφόρους). Όμως τα πνεύματα που λατρεύουν οι

αδελφοί μας Ινδιάνοι δεν νομίζουμε ότι είναι όλα καλά. Ξέρουμε ότι τα καλά πνεύματα αναγνωρίζουν και λατρεύουν κι αυτά την Αγία Τριάδα, αναγνωρίζουν και λατρεύουν κι αυτά το Μεγάλο Πνεύμα που έγινε άνθρωπος, τον Ιησού Χριστό. Έχουμε αμέτρητες περιπτώσεις, όπου τα καλά πνεύματα, οι άγγελοι, αναγνωρίζουν τον Ιησού Χριστό ως το Μεγάλο Θεό και Του προσφέρουν λατρεία. Αυτό κάνουν συνεχώς στο δικό τους κόσμο, εκεί όπου ζουν. Κάθε πνεύμα λοιπόν που δεν αναγνωρίζει και δε λατρεύει την Αγία Τριάδα και τον Ιησού Χριστό, δε μπορεί να είναι καλό πνεύμα, ακόμη κι αν εμφανίζεται σαν καλό.

Η «ψυχή του κόσμου», που αναγνωρίζουν και σέβονται οι αδελφοί μου Ινδιάνοι (κάποιοι από αυτούς την ονομάζουν «Μανιτού», όνομα που έχει γίνει γνωστό στους λευκούς), φαίνεται να είναι η Χάρη του Αγίου Πνεύματος, του «πύρινου» Μεγάλου Πνεύματος, που δημιούργησε τον κόσμο, τον συντηρεί και τον προστατεύει.

Οι ορθόδοξοι άγιοι ζουν με αγάπη προς όλα τα πλάσματα του κόσμου, πολλοί ζουν στα δάση μαζί με τα άγρια ζώα, είναι φίλοι τους και επικοινωνούν μαζί τους. Όμως δε λατρεύουν «πνεύματα των ζώων», αλλά το Μεγάλο Πνεύμα που δημιούργησε όλα τα υπόλοιπα πνεύματα. Με τις προσευχές και τις ιερές τελετές τους φέρνουν τη Χάρη του Μεγάλου Πνεύματος στα βουνά, τα δάση, τα ποτάμια, τις πόλεις και σε όλο τον κόσμο.

Για μας δεν είναι σημαντικό να αποχτήσει κάποιος «ξεχωριστές δυνάμεις» με τη βοήθεια των πνευμάτων. Οι άγιοι θεραπεύουν ασθενείς και προφητεύουν το μέλλον, με τη Χάρη του Πατέρα, του Υιού (Ιησού Χριστού) και του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή του ίδιου του Μεγάλου Πνεύματος, όχι με τη βοήθεια των πνευμάτων. Τιμούν βέβαια τα καλά πνεύματα των αγγέλων και τις ψυχές των αγίων, συχνά μιλάνε μαζί τους, και προσέχουν πάρα πολύ να ξεχωρίζουν την επικοινωνία των καλών πνευμάτων από τις παγίδες των κακών (γενικά τιμάμε όλους τους νεκρούς και προσευχόμαστε συνεχώς στο Μεγάλο Πνεύμα για να βρίσκονται όλοι στο Φως Του).

Προτρέπω λοιπόν και προσκαλώ τους αδελφούς μας Ινδιάνους να μάθουν για την Ορθοδοξία, όχι μόνο διαβάζοντας βιβλία και άρθρα στο διαδίκτυο, αλλά και επισκεπτόμενοι ιερούς τόπους στην Αμερική, όπως οι ορθόδοξοι ναοί και μοναστήρια σε ολόκληρη την αμερικάνικη ήπειρο. Τέτοιοι τόποι, ανάμεσα σε πολλούς άλλους, είναι π.χ. η μονή του αγίου Αντωνίου στην Αριζόνα (St Anthony's Greek Orthodox Monastery) και η μονή της Αδελφότητας του αγίου Γερμανού της Αλάσκας στην Καλιφόρνια (St Herman of Alaska Bratherhood, Platina, California), ενώ ασφαλώς θα ήταν χρήσιμη μια επαφή με τον fr Peter Gillquist και τους συντρόφους του της «Ευαγγελικής Ορθόδοξης Ιεραποστολής της Αρχιεπισκοπής Αντιοχείας», στις ΗΠΑ, δηλαδή εκείνων που προσήλθαν στην Ορθοδοξία από τον προτεσταντισμό το 1987 μετά από οργανωμένη και ενδελεχή έρευνα.

Οι ορθόδοξοι χριστιανοί είμαστε σαν όλους τους άλλους ανθρώπους, γεμάτοι αδυναμίες και ελαττώματα. Δεν είμαστε όλοι καλοί. Όμως ακόμη και σήμερα υπάρχουν πολλοί που εφαρμόζουν τη διδασκαλία του Χριστού μέχρι τέλους και φτάνουν στην ένωση με Αυτόν. Ακόμη και άσημοι, φτωχοί άνθρωποι υπάρχουν στις γειτονιές των πόλεων και των χωριών, οι οποίοι έχουν φτάσει σε μεγάλη αγιότητα.

Η πατρίδα μου, η Ελλάδα, είναι σήμερα φτωχή και την εξουσιάζουν οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες, όπως όλο τον κόσμο. Πολλοί από μας έχουν σχεδόν ξεχάσει την παράδοσή μας και έχουν προσαρμοστεί στον πολιτισμό των δυτικών χωρών, που έχει κυριαρχήσει παγκόσμια – αυτό τον πολιτισμό, στον οποίο αντιστέκονται οι Ινδιάνοι. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμη αρκετοί άνθρωποι του λαού μου που επίσης αντιστέκονται, αλλά και κάποιες περιοχές που διαφυλάσσουν τον πολύτιμο θησαυρό, τον πολιτισμό, τη σοφία και την αγιότητα της Ορθοδοξίας. Μια τέτοια περιοχή είναι το «Άγιο Όρος», ο Άθως (μια μοναδική περίπτωση τόπου σε όλη τη Γη), που βρίσκεται στην Ελλάδα. Εκεί πολλοί άνθρωποι από πολλούς λαούς του κόσμου έχουν γνωρίσει την Ορθοδοξία και έχουν καταλάβει πόσο σημαντική είναι για τους ίδιους και για όλη την ανθρωπότητα.

Σε αυτό το δεσμό, μπορείτε να δείτε την ιστορία ενός Ινδιάνου αρχηγού, που έζησε και πέθανε ως ορθόδοξος χριστιανός, υπερασπιζόμενος παράλληλα και την παράδοση της φυλής του. Άρχισε μάλιστα να μεταφράζει τα λόγια της πιο ιερής τελετής της Ορθοδοξίας στη γλώσσα του λαού του.

Σε αυτό το δεσμό, μπορείτε να δείτε την ιστορία ενός Νέγρου της Αμερικής, που ανακάλυψε την Ορθοδοξία και έγινε ορθόδοξος ιερέας, βρίσκοντας έτσι την αληθινή ελευθερία και τον τρόπο να αγωνιστεί γι' αυτήν προς όφελος του λαού του, του λαού των μαύρων αδελφών μας (για τους Έλληνες αναγνώστες, εδώ).

Σε αυτό το δεσμό, μπορείτε να δείτε την ιστορία ενός λευκού Αμερικανού βουδιστή ιερέα, που τον κάλεσε στην Ορθοδοξία ο Ίδιος ο Χριστός, ενώ πριν δε φανταζόταν ποτέ ότι θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο (για τους Έλληνες αναγνώστες, εδώ).

Με αυτό το γράμμα μου δεν μάθατε τίποτε σπουδαίο για την Ορθοδοξία. Ήταν μόνο μια ταπεινή πρόσκληση, γεμάτη αγάπη, για να μάθετε περισσότερα.

Εύχομαι στην καρδιά σας ειρήνη και τη Χάρη του αγίου και Μεγάλου Πνεύματος, του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Είθε να εκπληρωθεί κάθε δίκαιο αίτημα του λαού σας και κάθε κατατρεγμένου λαού.

Με ειλικρινή σεβασμό προς την ιστορία και τον πολιτισμό σας, από τη μακρινή Ελλάδα,

[Θεόδωρος Ρηγινιώτης](#)